

Aan:

de plaatselijke gemeenten,
de gemeentepredikanten, de stadspredikante,
de predikanten met bijzondere opdracht,
de aalmoezeniers, de diakenen met
bovenplaatselijke opdracht, de pioniers,
de proponenten, de student-opdrachthouders...

Kampenhout, 11 mei 2020.
SHF/bsb 2020/055

Geachte kerkenraadsleden,
Waarde collega's,
Beste zusters en broeders,

Zoekend en stapsgewijs bevinden we ons in de eerste fase van een exit-strategie.
Vanaf zondag 11 mei mochten we een beperkte kring van geliefde medemensen lieflijk begroeten. Een groot geschenk. Weliswaar nog steeds op de ons inmiddels overbekende afstand die we twee maanden lang aanhielden t.o.v. iedereen van buiten onze cocon, maar een heel groot geschenk.

De inperkende maatregelen die sinds half maart werden genomen en sindsdien door de Nationale Veiligheidsraad wekelijks werden en worden aangepast, zijn zowel hard nodig als ook zelf soms de oorzaak van leed, verdriet en eenzaamheid.

Voor velen begint het te wegen, zwaar te wegen.

Ook beseffen we allemaal dat we heel vaak heel veel niet beseften.

Er wordt voorzichtig gezocht naar een uitweg naar de situatie van de tijd waarin we niet beseften.

De hele maatschappij hunkert en huivert tegelijk.

Het grondwoord van de Schriften luidt: *'Vreest niet!'*

Ook nu is het van belang om de angst niet te laten overheersen.

Het tweede gebod, aan het eerste gelijk, is dat van liefde voor mijn naaste en dus van voorzichtigheid.

Hoe je te begeven tussen angst en voorzichtigheid?

Voor mij voelt het als een weg zoeken over stapstenen in een kolkende rivier.

Niemand van ons weet hoe de toekomst er over een paar maanden uit zal zien.

Zelfs enkele weken, ja een enkele week vooruitblikken is al een waagstuk.

Ver vooruitkijkende weerberichten zijn aanzienlijk betrouwbaarder.

Ook ik had het graag anders gehad.

We houden zo van plannen, van overzicht, van zekerheden, van structuur, van onze agenda.

Het COVID-19-virus trekt iedereen weg uit de waan van de vanzelfsprekendheid.

We leven per dag.

En misschien is dat goed.

Natuurlijk hoor ik veel vragen over hoe het verder moet met de Kerk en denk daarover veel na.
Het lijkt mij wijs om de gedachten vooral te richten op de korte termijn.
Dat is een vorm van nederigheid ook.
Stap voor stap.

Wat de vieringen in kerkgebouwen en in andere cultusplaatsen aangaat, kan ik u verzekeren dat er tamelijk intens en gezamenlijk overleg is met de hoofden van de andere erkende erediensten en met de bevoegde Minister.

Net als vorige week tweemaal, begeef ik mij ook vandaag daarvoor weer naar onze hoofdstad.
Zodra er iets concreets te melden valt over een datum waarop deze vieringen weer zullen zijn toegestaan, over de voorwaarden en welk protocol moet worden gevolgd, brengen de communicatieverantwoordelijke en ik u onmiddellijk op de hoogte.

Intussen merk ik hoe velen in deze tijd van Lockdown zich niet stil laten zetten.
Mijn eigen mailboxen ervaren in elk geval bijzonder weinig van stilstand.
Integendeel eigenlijk en ik ben vast niet de enige.
Begrijpelijk, want deze bijzondere tijd bezorgt ons een onbehaaglijke en diep grijpende onrust.
En dat terwijl we als protestanten vanuit ons doorgaans goed ontwikkeld verantwoordelijkheidsgevoel toch al de idee hadden dat we vooral veel moeten, moeten presteren.
Toch denk ik dat het beter is iets van terughoudendheid, stilstand en stilte wél aan jezelf toe te laten.
Dit schrijvend merk ik hoezeer ik ook mezelf toespreek.

Hoe het zal gaan met ons als Kerk eens de crisis relatief onder controle zal zijn, is niet bekend.
Maar het zal anders zijn.
Alleen qua vorm, wat wel en wat niet mag en verstrengde hygiënische voorschriften?
Of is er meer, een verandering in ons?
Deze tijd noopt ons als Kerk tot nadenken en dat niet slechts over de vraag hoe we weer naar de situatie van voorheen terug kunnen.
Er wordt voorzichtig gezocht naar een uitweg naar de situatie van de tijd waarin we niet beseften.
Laat de uitweg geen terugweg zijn, maar een stap vooruit.

En dat kan, meer nog, het gebeurt al.
Er laten zich wondermooie ontwikkelingen zien.
Sinds half maart komen er tussen kerkgemeenten samenwerkingen tot stand die voordien ondenkbaar leken, vinden jongeren de ruimte voor eigen initiatieven, uiten veel gemeenteleden zich open en kwetsbaar over hoezeer ze elkaar missen en hoe waardevol het is om samen gemeente van Christus te zijn.

Ik hoop van harte dat we dit zullen koesteren, ook over pakweg een jaar of drie.
Geen idee hoe de wereld er dan uit zal zien, of de Kerk.

De Heer is getrouw
en wij zijn voor altijd van Hem.

Ds. Steven H. Fuite,
Voorzitter van de Synodale Raad van de Verenigde Protestantse Kerk in België